

gen nr. 6, marts 1995 »Langt ud i skoven« og »Et ubehageligt spørgsmål«.

Hvorledes vil ministeren sikre et tilstrækkeligt offentligt tilsyn med private misbrugsinstitutioner i fremtiden?

Svar:

Socialpædagogen kan et langt stykke ad vejen have ret, når man i nr. 6 fra 23. marts i lederen og de nævnte artikler kritiserer det manglende tilsyn med private behandlingssteder. Det er således rigtigt, at der med hensyn til offentlig kontrol hidtil ikke har været særlig tilskyndelse hertil. Dette skyldes i vid udstrækning den nuværende finansieringsordning, hvor der er givet personligt tillæg efter pensionslovens § 17 eller § 46 a – hjælp til persons egne behandlingsudgifter. Selv om mange kommuner følger med i, hvordan behandlingen foregår disse steder, gælder dette næppe generelt. Men både på dette punkt og på en del andre felter sker der ændringer med lovforslaget og andre initiativer, som er på vej.

Forslaget indebærer, at behandlingsudgifterne finansieres – ikke som udgifter til personlige behandlingsudgifter – men som offentlige udgifter til lige præcis den type behandling, man finder passer til den pågældende misbruger. Dette forhold understreger i sig selv de bevillende myndigheders ansvar. De må som sagt nu tage selvstændig stiling til den rette behandling. De må følge op på, om skattekronerne bruges forsvarligt, og de må som med andre sociale tilbud sikre, at der med investeringen i penge og i mennesker er noget at bygge videre på.

Vedtager Folketinget lovforslag i sin helhed, vil der foruden den ændrede finansiering af private behandlingstilbud skabes et ansvarssystem, hvor man ud fra større regionale enheder – amterne – bedre kan tilrettelægge det samlede behandlingsudbud og få en større variation i behandlingen.

De private, ikke overenskomstdækkede behandlingsinstitutioner kommer til at indgå som en mulighed på linje med de offentlige og de overenskomstdækkede private institutioner, hvis centrale placering i tilbudene det ikke har været hensigten at ændre på med lovforslaget. Gennem de aftaler, de visiterende myndigheder træffer om behandling, kan man betinge sig samme tilsyn, som der ligger i driftsver-

enskomstsystemet, men hverken de visiterende myndigheder eller den private institution er forpligtet til at kalkere dette tilsyn.

Udgangspunktet er, når det gælder private behandlingstilbud på stofmisbrugsområdet – som når det gælder alkoholmisbrugsområdet – at der ikke er en offentlig tilsynsforpligtelse med den behandling, der foregår. Det er således op til dem, der benytter sig af tilbudet – det være sig det offentlige eller misbrugeren selv – om de finder, at tilbudet og betalingen modsvare deres ønsker og behov. I tilfælde, hvor det offentlige visiterer til og afholder udgifterne til behandling et sådant sted, må det offentlige sikre sig, at tilbudet sammenholdt med prisen er af en forsvarlig kvalitet.

Dette må ske dels ud fra de overordnede målsætninger for indsatsen og serviceniveaet, man har lagt for lokalområdets støtte til stofmisbrugere, og dels ud fra en fastlagt handleplan for den enkelte stofmisbruger.

Den eksisterende viden om effekten af de forskellige typer behandling er ret sparsom, idet der hidtil ikke har været forsket i dette område.

Derfor har Socialministeriet bedt Center for Rusmiddelforskning om at gå i gang med en evaluering af flere private behandlingstilbud, så det offentlige kan få en objektiv beskrivelse af, hvad de kan, og hvordan behandlingstilbudet er sat sammen.

Dette forskningsprojekt er kun et af flere, hvorved stofmisbrugsområdet bredt vil blive vurderet, så der skabes større viden om, hvad der gavner misbrugerne og samfundet som helhed.

Med den nye efteruddannelse for behandlede, der startes i år, hvor bl.a. den opprioriterede forskning kommer til at indgå, vil området gradvis blive kompetencemæssigt opgraderet.

Ligesom det er tilfældet med andre tilbud til borgerne fra det offentlige side, vil en udvikling af kvalitetskontrol og kvalitetssikring i forbindelse med stofmisbrugsbehandling være et mere aktivt og direkte instrument end det traditionelle tilsyn. En sådan proces kan indebære, at man som udgangspunkt bliver enig om rammerne for behandlingen, herunder hvilke bygningsmæssige faciliteter der kan anvendes, antallet på personalet og deres kvalifikationer, samt hvordan visitationen skal foregå.